

Nr.Rep.Vonnis van 20.12.2011

**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET ARRONDISSEMENT KORTRIJK,
PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, DERDE KAMER MET EEN RECHTER,
RECHTSPREKEND IN BURGERLIJKE ZAKEN.**

In de zaak 10/917/A (a7z)

— — — in zijn hoedanigheid van Gewestelijk
Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de Provincie
, bij het intern verzelfdandigd agentschap zonder
rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO,

- met kantoor te
- woonst kiezende ten kantore van meester
hiernavermeld,
- EISER -
- vertegenwoordigd door en pleitend meester loco
meester ; beiden advocaat te

tegen :

- 1.
- ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder
nummer
 - met vennootschapszetel te
 - EERSTE VERWEERSTER -
 - vertegenwoordigd door en pleitend meester
advocaat te

- 2.
- ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder
nummer
 - met vennootschapszetel te
 - TWEEDE VERWEERSTER -
 - vertegenwoordigd door en pleitend meester loco
meester ; beiden advocaat te

- 3.
- ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder
nummer
 - met vennootschapszetel te
 - DERDE VERWEERSTER -
 - vertegenwoordigd door en pleitend meester
voornoemd,

4. , bediende,
 - geboren te op
 - wonende te
 - VIERDE VERWEERSTER -
 - vertegenwoordigd door en pleitend meester
 voornoemd,

5. , handelaar,
 - geboren te op
 - wonende te:
 - VIJFDE VERWEERDER -
 - vertegenwoordigd door en pleitend meester
 loco meester , beiden advocaat te

Gelet op de artikelen 2 en volgende van de taalwet van 15 juni 1935.

Bij dagvaarding betekend op 8 april 2010 door het ambt van gerechtsdeurwaarder met standplaats te aan
 en bij dagvaarding betekend op 7 april 2010 door het ambt van gerechtsdeurwaarder met standplaats te aan, en uitgebreid bij synthesebesluiten van 3 maart 2011 vordert eiser dat:

1° verweerders solidair en in solidum minstens de ene bij gebreke aan de andere zouden worden veroordeeld tot het staken van het strijdig gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te kadastaal gekend onder

hetgeen impliceert:

- het verwijderen van de twee verbidingsconstructies (houten chalet en gebogen doorgang), inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het betrokken perceel;
- het verwijderen van het verhoogd terras van ongeveer 15 x 17 meter op de binnenkoer;
- het verwijderen van het houten terras met jacuzzi en sauna aan de achterzijde van het eerste verbidingsgebouw;

En dit binnen een termijn van 6 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging, zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385 bis, laatste lid Gerechtelijk Wetboek.

2° aan eiser machtiging te horen verlenen overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verweerders in gebreke blijven en dit op kosten van verweerders.

3° te horen zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder.

4° verweerders te veroordelen tot de kosten van het geding.

5° de tegenvordering tot het aanstellen van een gerechtelijke deskundige vanwege eerste en tweede verweerders als ongegrond af te wijzen.

6° de verschillende tussenvordering van verweerders onderling naar de bijzondere rol te verwijzen.

7° in uiterst ondergeschikte orde, de vordering van verweerders tot het bekomen van een rechtsplegingsvergoeding voor huidige procedure af te wijzen als ongegrond.

8° het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk rechtsmiddel zonder zekerheidsstelling.

Bij besluiten van 28 december 2010 vordert vijfde verweerder, dat:

- de hoofdvordering zou worden afgewezen als onontvankelijk, minstens ongegrond;
- eiseres zou worden veroordeeld tot de kosten van het geding;
- de vordering in vrijwaring ingesteld door af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond en hen te veroordelen in de kosten .

Bij synthesebesluiten van 29 april 2011 vorderen dat:

- zou buiten zake worden gesteld;
- de vordering van eiser onontvankelijk, minstens ongegrond wordt verklaard;
- eiser zou worden veroordeeld tot de kosten van het geding.

Bij synthesebesluiten van 2 mei 2011, vordert dat:

- in hoofdorde de vordering van eiser onontvankelijk, minstens ongegrond zou worden verklaard;
- ondergeschikt, zouden worden veroordeeld tot vrijwaring van voor alle bedragen en/of vorderingen waartoe zij zou veroordeeld worden lastens eiser;
- eiser en/of zouden worden veroordeeld tot de kosten van het geding.

De raadsliden hebben de zaak in openbare terechtzitting van 25 oktober 2011 uiteengezet. Besluiten en stukken werden neergelegd en ingezien.

De debatten werden gesloten.

1. Voorwerp van de vordering en relevante feiten

De door eiser geformuleerde herstellvordering heeft betrekking op een perceel, kadastraal bekend te Het perceel is volgens het vigerend gewestplan gelegen in agrarisch gebied.

Uit de voorliggende stukken blijkt volgende historiek:

Op 13 april 1988 verleende het College van Burgemeester en Schepenen van een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een woning tot horecabedrijf (cfr. stuk 4
Op 21 december 2001 werd proces-verbaal opgesteld wegens het oprichten van een verbindingsconstructie tussen de twee bestaande gebouwen. Op 15 maart 2002 werd een herstellvordering opgemaakt voor het oprichten van een verbindingsgebouw (houten constructie, met sauna, whirlpool en douches). Op 16 oktober 2002 weigerde het College van Burgemeester en Schepenen van een stedenbouwkundige vergunning voor het regulariseren van het verbindingsgebouw. Het door de aanvrager tegen deze weigering ingesteld administratief beroep werd door de deputatie van de provincie op 6 maart 2003 verworpen. Op

15 maart 2004 werd proces-verbaal opgesteld wegens het oprichten van een doorgang tussen de twee bestaande gebouwen. Op dezelfde datum werden de thans geviseerde werken of handelingen door een daartoe bevoegd ambtenaar stilgelegd door middel van een mondeling stakingsbevel. Dit werd op 18 maart 2004 bekrachtigd door de stedenbouwkundige inspecteur. Op 6 augustus 2004 werd een herstelvordering opgemaakt voor het oprichten van een doorgang tussen twee bestaande gebouwen (2^e verbindingsconstructie). De herstelvordering werd niet ingeleid.

Op 3 februari 2005 wordt de zaak betreffende het eerste verbindingsgebouw wegens verjaring van de feiten, zonder gevolg gerangschikt door het parket van de Procureur des Konings te Kortrijk. Op 20 september 2006 weigerde het College van Burgemeester en Schepenen van een stedenbouwkundige vergunning voor het regulariseren van een verbouwing van een zonevreemde horecazaak. Het door de aanvrager tegen deze weigering ingesteld administratief beroep werd door de deputatie van de provincie op 8 maart 2007 verworpen.

Op 24 juli 2009 werd proces-verbaal opgesteld wegens het in stand houden van twee verbindingsconstructies en het bouwen van een verhoogd terras en een houten terras met whirlpool en sauna aan de achterzijde van één van de verbindingsconstructies.

Eerste verweerster is eigenares van een perceel gelegen te kadastraal gekend onder (volgens uittreksel uit het vergunningenregister thans evenwel gekend onder cfr. stuk 21 bundel eiser). Tweede verweerder is gedelegeerd bestuurder van eerste verweerder. Derde verweerder is de uitbater van een horeca-gelegenheid in het pand op het betrokken perceel. Vierde verweerder is de gedelegeerd bestuurder van derde verweerder. Vijfde verweerder is de vertegenwoordiger van met zetel in de Amerikaanse staat Verenigde staten, en hij was de zaakvoerder van de gefailleerde

2. Standpunten van de verweerders

2.1. is van oordeel dat eiser ten onrechte voorhoudt dat hij bestuurder was bij de vordering opzichtsens hem onontvankelijk is. Voor het overige sluit hij zich aan bij de uiteenzetting voor De vordering in vrijwaring vanwege is onontvankelijk.

2.2. Naar het oordeel van de eerste, derde en vierde verweerder, dient buiten zake te worden gesteld aangezien zij pas werd aangesteld als gedelegeerd bestuurder van bij besluit van de raad van bestuur van 29 december 2009 terwijl de feitelijkheden dateren van 24 december 2001, 15 maart 2004 en 24 juli 2009. De vordering lastens haar is onontvankelijk minstens ongegrond.

Van een voortzettingsmisdrijf kan geen sprake zijn aangezien eiser op die wijze het volledige verjaringsregime zoals ontwikkeld door de decreetgever tracht onderuit te halen. Verder halen tweede, derde en vierde verweerder aan dat de vordering verjaard is wat het houten chalet en de hoog betreft en dit op grond van artikel 2262 bis B.W. De vordering is onontvankelijk minstens ongegrond in hoofde van voor wat betreft de herstelvordering van het houten chalet en de hoog. Evenmin kan er sprake zijn van een voortzettingsmisdrijf. Het verhoogd terras en het houten terras met jacuzzi en sauna zijn vrijgesteld van vergunning en dit op grond van artikel 2.1, 8° van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van de handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is. Zeer ondergeschikt, is de herstelvordering minstens onredelijk. Het gaat immers om een bijzonder beperkte aantasting van de omgeving. Het gaat om een al veelvuldig aangesneden agrarisch gebied. Daarenboven liggen de

constructies achter de woning en zijn deze niet zichtbaar. Ook het overschrijden van de redelijke termijn maakt de herstellvordering kennelijk onredelijk. Een herstellvordering moet gemotiveerd worden/verantwoord zijn vanuit de noodzaak om opnieuw die goede ruimtelijke ordening te bewerkstellingen. Wat de vordering tot vrijwaring van _____ betreft, merkt op dat zij enkel kunnen worden veroordeeld tot vrijwaring voor de feitelijkheden gepleegd na de inwerkingtreding van de overname van het handelsfonds nl op 2 januari 2008.

Vijfde verweerder dient de tweede, derde en vierde verweerder te vrijwaren aangezien de houten chalet en boog door hem werden opgericht. Geheel ondergeschikt, zijn de tweede, derde en vierde verweerder van oordeel dat de miskennis van de redelijke termijn, een ruime herstelltermijn verantwoordt. De vordering tot uitvoerbaarheid bij voorraad wordt door eiser op geen enkele wijze gerechtvaardigd en gelet op de ernstige betwisting bestaat er geen redelijke verantwoording om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren. Er kan niet worden ingegaan op de uiteenzetting van eiser dat hij geen rechtsplegingsvergoeding zou moeten betalen.

2.3. Tweede verweerder argumenteert dat de oprichting van de verbindingsconstructie bestaande uit een houten chalet is verjaard aangezien het proces-verbaal dateert van 24 december 2001. Daarin werd de identiteit van _____ vermeld zodat vanaf dat ogenblik de stedenbouwkundig inspecteur kon kennis nemen en de in artikel 2262 bis B.W. bepaalde verjaringstermijn van vijf jaar is beginnen lopen. Op het ogenblik van de dagvaarding, zijnde op 8 april 2010, was de verjaring ingetreden. De opmerking van eiser dat het zou gaan om een voortgezet misdrijf is onjuist. Ook van enige verzwaring van schade kan geen sprake zijn, aangezien het gaat om louter nieuwe schade. De twintigjarige verjaringstermijn is evenmin toepasselijk aangezien de vordering reeds door de vijfjarige termijn is verjaard.

Ook op de oprichting van de verbindingsconstructie bestaande uit een gebogen doorgang is artikel 2262 bis B.W. toepasselijk en is op basis van het proces-verbaal van 15 maart 2004, de termijn beginnen lopen op 6 augustus 2004 zodat ook op datum dagvaarding, 8 april 2010, de verjaring was ingetreden. Ondergeschikt is tweede verweerder van oordeel dat de herstellvordering lastens haar onontvankelijk/ongegrond is. Sedert 22 december 2010 is zij geen gedelegeerd bestuurder meer van eerste verweerder en zij is nooit de juridisch eigenaar geweest van het onroerend goed. Uiterst ondergeschikt, merkt ze op dat er geen stedenbouwkundige vergunning is vereist en sluit ze zich aan bij de argumentatie van de eerste, derde en vierde verweerder. Hoogstens ondergeschikt is tweede verweerder van oordeel dat de hinder voor de omgeving totaal onbestaande is en slechts een meerwaarde som kan worden toegestaan. Ondergeschikt indien tweede verweerder zou worden veroordeeld tot een meerwaarde of een herstel in de oorspronkelijke toestand dan dient eerste verweerder haar te vrijwaren. Evenmin kan zij worden veroordeeld tot een dwangsom aangezien zij al een hele tijd geen gedelegeerd bestuurder meer is. Wat de rechtsplegingsvergoeding betreft, kan eiser wel degelijk veroordeeld worden tot betaling.

3. Beoordeling

3.1. Wat de ontvankelijkheid betreft stelt de rechtbank vast dat de dagvaarding werd overgeschreven bij de bewaarder van het _____ hypotheekkantoor te _____ en dit op 27 april 2010.

3.2. Zoals blijkt uit stuk 1 van het stukkenbundel van eiser ligt ook een eensluidend advies voor van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 18 januari 2010, en dit in toepassing van artikel 6.1.41 § 6 van de Vlaamse Codex.

De vordering is toelaatbaar.

3.3. Wat de toelaatbaarheid van de vorderingen ten aanzien van vierde verweerster betreft, stelt de rechtbank aan de hand van de inlichtingen bijgevoegd aan de dagvaarding alsook het stuk 2 uit het bundel van vast dat werd aangesteld als zaakvoerder van op 28 november 2009. Aangezien de feitelijke dateren van 24 december 2001, 15 maart 2004 en 24 juli 2009 is de vordering opzichtens haar niet toelaatbaar.

Enkel de persoon ten aanzien van wie bewezen is dat hij een handeling heeft uitgevoerd die een stedenbouwmisdrijf uitmaakt zoals bepaald in artikel 6.1.1.VCRO kan tot uitvoering van de herstelmaatregelen worden veroordeeld.

3.4. Wat de vordering ten aanzien van de eerste, tweede en vijfde verweerder betreft, stelt de rechtbank o.a. aan de hand van de opzoeken die eiser heeft gedaan in de Kruispuntbank van Ondernemingen alsook de verschillende processen-verbaal die werden opgesteld vast dat de eerste, tweede en vijfde verweerder telkens als overtreeders en betrokken partijen werden vermeld (cfr. stukken 2, 3) en dat vijfde verweerder destijds beroep heeft ingesteld bij de Bestendige Deputatie teneinde een regularisatie te bekomen (cfr. stuk 6 bundel eiser). Hiermee hebben voormelde verweerders hun hoedanigheid als eigenaars en overtreeders nooit betwist en kunnen zij moeilijk voorhouden niets met de stedenbouwkundige overtreding te maken te hebben. Trouwens naar aanleiding van het proces-verbaal van de PZ opgesteld op 15 maart 2004, heeft vijfde verweerder zelf toegegeven dat hijzelf de werken uitvoert en er geen architect werd aangesteld (cfr. stuk 11 bundel eiser bijblad 2). De vordering opzichtens hen is toelaatbaar.

3.5. Wat derde verweerster betreft, stelt de rechtbank aan de hand van de overeenkomst van overdracht handelsfonds (stuk 17 bundel vast dat er in de inventaris geen melding wordt gemaakt van "het houten terras met ingebouwde jacuzzi en sauna" noch van het verhoogd terras, zodat de rechtbank aanneemt dat derde verweerster deze constructies heeft opgericht.

3.6. Verweerders roepen de verjaring in van de herstellvordering. Zoals werd gesteld heeft het Hof van Cassatie op 13 mei 2003 bevestigd dat artikel 26. V.T. Sv. ook op de herstellvordering van toepassing is. Het gevolg van de toepasselijkheid van artikel 26. V.T.Sv. op de burgerlijke vordering is dat de strafrechtelijke verjaringstermijnen de burgerlijke vordering kunnen beïnvloeden.

Volgens artikel 26. V.T.Sv. kan de burgerlijke vordering immers niet verjaren voor het verval van de strafvordering. De burgerlijke rechter zal dus steeds nagaan of de strafvordering die aan de herstellvordering ten grondslag ligt, al dan niet vervallen is. Pas wanneer wordt vastgesteld dat de strafvordering is vervallen, is het zinvol dat de burgerlijke rechter onderzoekt of de burgerrechtelijke verjaringstermijnen zijn gerespecteerd. De toepasselijke gemeenrechtelijke verjaringstermijnen zijn de termijnen voor de beoordeling van extracontractuele rechtsvorderingen van artikel 2262 bis § 1 tweede en derde lid B.W. Deze bepaling voorziet in een dubbele verjaringstermijn: een vijfjarige termijn vanaf kennisname van de schade en een twintigjarige termijn vanaf het schadeverwekkend feit.

Artikel 2262 bis § 1 tweede en derde lid van het Burgerlijk Wetboek bepaalt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

De in het tweede lid vermelde vorderingen verjaren in ieder geval door verloop van twintig jaar vanaf de dag volgend op die waarop het feit waardoor de schade is veroorzaakt zich heeft voorgedaan."

Krachtens 2262 bis § 1 tweede lid B.W. verjaren alle extracontractuele rechtsvorderingen tot vergoeding van schade door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwarende ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon. Binnen die termijn moet de herstellvordering voor de burgerlijke rechtbank zijn ingeleid. Wordt geen kennis genomen van de schade dan geldt de vijfjarige verjaringstermijn niet, maar moet de twintigjarige verjaringstermijn in acht worden genomen.

Belangrijk is nog dat indien er wel een kennisneming van de schade (en de identiteit van de overtreder) is gebeurd én die schade niet wordt verzwaard (bv. door bijkomende overtredingen) én de herstellvordering niet binnen een termijn van 5 jaar bij de burgerlijke rechtbank wordt ingeleid (met toepassing van artikel 2262 bis § 1 tweede lid B.W.), de herstellvordering definitief is verjaard. De twintigjarige termijn speelt dan uiteraard niet langer.

Gelet op de depenalisering van de instandhoudingsmisdrijven, kan art. 26. V.T.Sv. geen toepassing meer vinden en moet voor de beoordeling van de verjaring van de herstellvordering enkel nog rekening worden gehouden met art.2262 bis B.W.

Concreet betekent dit dat de verjaring intreedt 5 jaar na kennisname van de schade of van de verzwarende van de schade en van de identiteit van de aansprakelijke persoon.

3.7 .Op basis van de voorliggende stukken blijkt dat er op 21 december 2001 proces-verbaal werd opgesteld voor het oprichten van een verbindingsconstructie tussen twee bestaande gebouwen. Op 15 maart 2004 werd bij proces-verbaal vastgesteld dat er een tweede verbindingsconstructie (boogvormige muur) opgericht werd. Op 24 juli 2009 werd 2009 werd proces-verbaal opgesteld wegens het in stand houden van twee verbindingsconstructies en het bouwen van een verhoogd terras en een houten terras met whirlpool en sauna aan de achterzijde van één van de verbindingsconstructies. Uit het inlichtingenformulier van het parket (cfr. stuk 14 bundel eiser) alsook het proces-verbaal van 21 december 2001 (cfr. stuk 5 bundel) blijkt dat de eerste verbindingsconstructie dateert van 1994-1995. Hieruit kan worden afgeleid dat de overige constructies dateren van de periode 1995-2009 en dat er zodoende sedert 1994 een steeds voortschrijdende aantasting van het agrarisch gebied heeft plaatsgevonden.

Het is op 24 juli 2009 dat eiser heeft kennis genomen van de verzwarende van de schade zodat op datum van de dagvaarding de herstellvordering nog niet was verjaard. Artikel 7.7.4. van de VCRO bepaalt dat wanneer het recht van de stedenbouwkundige inspecteur om een herstellvordering in te stellen is ontstaan voor 1 september 2009 - in casu met name op 24 juli 2009 - de verjaringstermijn slechts begint te lopen vanaf 1 september 2009 en de verjaring nog niet was ingetreden op het ogenblik van de dagvaarding.

Nopens het gevorderde herstel, sluit de rechtbank zich aan bij het ontwikkelde advies van de Hoge Raad van het Handhavingsbeleid die de gevorderde herstellvordering heeft getoetst aan de prioriteitenorden zoals bedoeld in artikel 6.1.41 § 1 VCRO en heeft vastgesteld dat deze wordt ingepast in het nieuwe handhavingsbeleid. De rechtbank kan de gevorderde herstelmaatregel niet substitueren in de oplegging van een meerwaardesom.

Op basis van de voorgelegde luchtfoto's onder stuk 5 uit het bundel van eiser blijkt dat door de ongebreidelde uitbreidingen van verweerdens, de omvang van het complex bijna is verdubbeld qua

oppervlakte en volume en dat daarmee de ruimtelijke draagkracht van het perceel ernstig is overschreden. Het kan niet de bedoeling zijn dat de aanwezige vergunde bebouwing rondom, zou worden uitgebreid met bijkomende onvergunde bebouwing. In die zin is de gevorderde herstelmaatregel evenmin onredelijk. Het afleveren van een milieuvergunning voor de uitbating van staat los van de al of niet redelijkheid van het vorderen van een herstelmaatregel.

Ook de miskennis van de redelijke termijn is, naar het oordeel van deze rechtbank, niet aan de orde, aangezien de schade doorheen de jaren telkens is verzwaaard en verweerd, tegen de weigeringsbeslissingen van het College van Burgemeester en Schepenen en van de Bestendige Deputatie in, telkens onvergund zijn blijven uitbreiden en dit tot in juli 2009. Wel kan worden ingegaan op het verzoek een redelijke hersteltermijn van 1 jaar toe te staan voor de uitvoering van de herstellvordering.

Tenslotte is de rechtbank van oordeel dat op basis o.a. van de voorgelegde foto's (cfr. stuk 18 a-b bundel dat het aangelegde terras geen constructie is in de zin van artikel 4.1.1., 3° VCRO en dat hiervoor een vergunning dient te worden aangevraagd. Verweerders kunnen zich niet baseren op een bepaling uit het Kleinwerkenbesluit aangezien niet als een woning kan worden gekwalificeerd. Evenmin kunnen verweerders zich op het artikel 2.1.,8° van het Kleine Werkenbesluit baseren aangezien het moet gaan om werken uitgevoerd in en aan een woning en dat in casu bezwaarlijk sprake kan zijn van een woning.

3.8. Uit de opgestelde processen-verbaal alsook de ingediende beroepen bij de Bestendige Deputatie kan worden afgeleid dat de houten chalet en de boog zijn opgericht door vijfde verweerder en hij dan ook eerste, tweede en derde verweerders dient te vrijwaren voor de kosten waartoe zij worden veroordeeld.

Hun vordering in vrijwaring is gegrond.

3.9. Aangezien het terras op de binnenkoer en het houten terras werden uitgevoerd na de overname van het handelsfonds door is de vordering in vrijwaring van tweede verweerder opzichtsens derde verweerder gegrond.

3.10. Eiser motiveert zijn vordering tot uitvoerbaarheid van het vonnis door te verwijzen naar de winsten die haalt uit de maximale exploitatie. Dergelijke motivering is voor de rechtbank geen aanleiding om het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad. De algemene regel is dat het verzet of het hoger beroep schorsende werking heeft. Eiser zet niet uiteen waarom de uitvoerbaarheid bij voorraad wordt gevordard en toont niet aan dat door de schorsende werking van eventueel verzet of hoger beroep zij nadeel zou lijden.

Er is evenmin enige reden om het recht op kantonnement uit te sluiten. Het recht op kantonnement, dat een fundamenteel recht is in hoofde van elke tot betaling van een geldsom veroordeelde partij, wordt niet uitgesloten gezien de rechten van beide partijen gevrijwaard blijven.

3.11. De gevorderde dwangsom wordt evenmin door eiser gemotiveerd, zodat deze wordt afgewezen.

3.12. Ten aanzien van vierde verweerder dient eiser als in het ongelijk gestelde partij in te staan voor de kosten van het geding, die hierna worden begroot.

De parlementaire preparatie waar eiser in besluiten naar verwijst, is toepasselijk in strafzaken doch niet in burgerlijke zaken en de rechtbank is van oordeel dat ieder partij die zich laat

vertegenwoordigen door een raadsman in de procedure, recht heeft op een rechtsplegingsvergoeding. Het KB van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, voorziet geen uitzondering, in geval het gaat om de gemachtigde ambtenaar die in rechte een herstellvordering nastreeft.

Daarenboven kan eiser niet enerzijds aanspraak maken op rechtsplegingsvergoeding doch anderzijds niet kunnen aangesproken worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Wijzende op tegenspraak,

Verklaart de **hoofdvordering** van eiser ten aanzien van ontoelaatbaar;

Verklaart de **hoofdvordering** van eiser toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond;

Verklaart de **vordering in vrijwaring van tweede verweerster** ten aanzien vijfde verweerder en derde verweerster toelaatbaar en gegrond en veroordeelt hen tot alle kosten waartoe tweede verweerster zou worden veroordeeld;

Verklaart de **vordering in vrijwaring van de eerste, derde en vierde verweerder** ten aanzien van vijfde verweerder toelaatbaar en gegrond en veroordeelt hem tot alle kosten waartoe de eerste, derde en vierde verweerder zouden worden veroordeeld.

Veroordeelt de eerste, tweede, derde, en vijfde verweerder solidair en in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, tot het staken van het strijdige gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te kadastraal
gekend onder hetgeen impliceert:

- het verwijderen van de twee verbindingconstructies (houten chalet en gebogen doorgang), inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het betrokken perceel;
- het verwijderen van het verhoogd terras van ongeveer 15 x 17 meter op de binnenkoer;
- het verwijderen van het houten terras met jacuzzi en sauna aan de achterzijde van het eerste verbindinggebouw;

en dit binnen een termijn van 1 jaar, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis;

Verleent aan eiser machtiging overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verweerders in gebreke blijven en dit op kosten van verweerders.

Veroordeelt de eerste, tweede, derde en vijfde verweerder tot betaling aan eiser van de kosten van het geding aan de zijde van eiser begroot op:

- dagvaarding en rolrecht: 112,81 euro
- dagvaarding en rolrecht: 291,97 euro
- neerlegging lastenboek: 25,62 euro
- hypothecaire inschrijving: 534,46 euro
- rechtsplegingsvergoeding: 1.320,00 euro

Veroordeelt eiser tot de kosten van het geding aan vierde verweerster, aan haar zijde begroot op 1.320,00 euro, rechtsplegingsvergoeding;

Veroordeelt de vijfde en derde verweerder tot betaling van tweede verweerster tot de kosten van het geding, aan haar zijde begroot op 1.320,00 euro, rechtsplegingsvergoeding;

Veroordeelt vijfde verweerder tot betaling van de kosten van het geding aan de eerste, derde en vierde verweerder, aan hun zijde begroot op 1.320,00 euro, rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gevonnist en uitgesproken in het gerechtsgebouw te Kortrijk in openbare terechtzitting van TWINTIG DECEMBER TWEEDUIZEND EN ELF.

Aanwezig: alleenzetelend rechter.
 griffier.